

НАПЕРЕДОДНІ

На світанку, щойно зійшло кляте сонце, король простував власним замком. Його кроки гучно лунали коридором, змушуючи навіть тіней ховатися, щоб бути непоміченими. Він був у паскудному настрої, що лише погіршувався, коли він наближався до неї. Він відчув її жагу помсти задовго до того, як ступив до цього крила палацу. Це відчуття роїлося, наче розлючений натовп перед входом до його тронної зали, але він не зважав. Відьма була мором для цього світу. Мором, який він міг би враз знищити.

Сріблясті крила білого полум'я спалахнули за королівськими плечима, коли він розчинив двері навстіж. Вони так гепнулися об стіну, ледь не розколовшись навпіл. Проте непрохана гостя не зрушила з місця, апатично лежачи на троні. На його троні.

Навіть не поглянувши в його бік, вона гладила власну ногу так, ніби турботливий коханець якусь запальну партнерку. Її вбрання з обох боків звисало до підлоги, оголюючи тендітну шкіру від щиколотки до самого стегна. Вона мляво малювала кола на власній литці, вигинаючи спину, коли пальці підіймалися дедалі вище. Присутність короля її зовсім не бентежила, і вона продовжувала пестити стегна.

— Забирайся геть!

Нарешті відьма звернула на нього увагу.

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

— Розмови з тобою не спрацювали. Як і логіка й аргументи. Тож маю до тебе нову спокусливу пропозицію, — вона ніжно торкнулася своїх грудей, її погляд був сповнений виклику, коли вона пронизливо позирнула на нього. — Зніми штани.

Він схрестив руки на грудях, висловлюючи протест. Навіть сам Творець не зміг би примусити його до такого, а вона була далекою від Творця.

— Забирайся, — повторив він. — Іди геть, доки я тебе не викинув звідси.

— Спробуй, — одним неземним граційним рухом вона звелася на ноги, її довга срібляста сукня блищала, наче меч, що розсікає небеса. Будь-який натяк на спокусу зник. — Лише торкнися мене, і я знищу все, що для тебе є дорогим. Ваша Високосте. — Її тон став глузливым, ніби вона говорила з кимось недостойним ніяких титулів чи поваги.

Він засміявся. Його сміх був сповнений загрози, як і кинджал, що раптом притиснувся до її тонкого горла. Вона — не єдина, хто наділений надзвичайною швидкістю.

— Здається, ти помиляєшся, — загарчав він. — Немає нічого дорогого мені. Я хочу, щоб ти забралася з цього світу до темряви. Якщо не зробиш цього, я спущу на тебе церберів. Коли вони покінчать із тобою, я накажу викинути все, що залишиться від тебе, до Пекельного озера.

Він чекав, що от-от відчує її страх. Проте вона раптом нахилилася вперед і одним швидким рухом розітнула власне горло клинком. Кров залила її блискуче вбрання, потекла на білу мармурову підлогу й заляпала манжети короля. З розтуленим від здивування ротом, він швидко витер клинок від крові.

Геть не зважаючи на своє нове жахливе намисто, вона відійшла від нього. На її обличчі з'явилася зла посмішка, що могла позмагатися з посмішками його нечестивих братів. Рана затягнулася.

— Ти певен? Точно нічого не волієш? — коли він не відповів, вона спалахнула роздратуванням: — Можливо, чутки все-таки правдиві, й ти насправді не маєш серця у своїх броньованих грудях? — вона обійшла навколо нього, залишаючи кривавий слід на колісах бездоганно білій підлозі. — Можливо, варто розсікти їх навпіл і подивитися?

Повільно оглянувши незвичні сріблясто-білі вогняні крила за його спиною, вона моторошно посміхнулася. Крила були його улюбленою зброєю, адже він любив спостерігати за тим, як біле нестримне полум'я змушувало ворогів здригатися від жаху й падати на коліна, вмиваючись кривавими сльозами.

Після лише одного швидкого поруху її пальців вони стали попелястого кольору, а потім зникли.

Його охопила паніка, коли він спробував викликати їх назад і не зміг.

— Ця витівка може зрівнятися своєю мерзенністю із самим дияволом.

Її голос був водночас молодим і старим, коли вона промовляла закляття. Він, звісно, зрозумів. Вона пролила кров для того, щоб зробити пожертву одній зі своїх неблаганних богинь.

— Відсьогодні прокляття розсіється цим королівством, а ти забудеш про все, окрім власної ненависті. Любов, добро і будь-які світлі почуття зникнуть із цього світу. Одного дня це зміниться, і ти відчуєш справжнє щастя. Та я присягаюся забрати в тебе те, що ти полюбиш.

Він майже не чув жодного слова з того, що говорила темноволоса відьма, намагаючись без успіху прикликати свої крила. Хай що вона з ним зробить, йому шалено не вистачає його улюбленої зброї — її втрачено назавжди.

Диявольські очі налилися кров'ю від люті, жадаючи помсти. Однак силою волі він опанував себе. Якби відьма була мертвою, від неї не було б ніякої користі. Особливо, якщо він хотів повернути назад те, що в нього вкрали.

Вона пирснула, ніби розчарована, що той не випустив свого внутрішнього звіра, щоб відповісти на її витівку, а потім розвернулася і пішла геть. Він не намагався піти за нею. Коли його голос залунав залогою, він був похмурим і тихим, наче ніч:

— Ти помиляєшся.

Відьма зупинилася, кинувши на нього погляд через плече.

— Справді?

— Диявол може бути жахливим, але він не вдається до витівок, — його посмішка була справжнім утіленням спокуси. — Він укладає угоди.

Уперше відьма здавалася невпевненою. Вона вважала себе найрозумнішою і найнебезпечнішою тут. Вона забула про те, у чийй тронній залі стояла, і про те, як саме він проторував собі шлях до цього проклятого, огидного місця. Він точно отримуватиме насолоду, нагадуючи їй про це.

Це було Королівство Нечестивих, і саме він був тут правителем над усіма іншими.

— Хочеш укласти угоду?

РОЗДІЛ 1

Пекло було зовсім не таким, як я його уявляла.

Я здригнулась і важко зітхнула, ігноруючи зрадливого князя Гніва поряд. Через його демонічну магію, яка перенесла нас до Семи кіл, навкруги клубочився дим.

Усього за кілька секунд ми потрапили сюди з печери в Палермо. Я уявляла різні сюжети нашого прибуття, кожен із яких був жахливішим за попередній. У всіх своїх жаских снах я бачила щось подібне до зливи з вогню та сірки*, що накриває нас із головою. Полум'я таке гаряче, що спопеляє душу і роз'їдає плоть до самих кісток. Я здригнулася.

Крізь дим і туман я заледве змогла розгледіти дивні темні стіни, що були вкриті коштовним камінням і простягалися так далеко, що не могло сягнути мое око. Вони були темно-синього, майже чорного кольору, ніби море здійнялося над головою і застигло на місці.

Мою спину пробрав мороз, і шкіра вкрилася сиротами. Я боролася з бажанням зігріти руки теплим подихом або повернутися до Гніва у пошуку якогось затишку. Він не був моїм другом, а тим паче захисни-

* Алюзія на Біблію: «І Господь послав на Содом та Гомору дощ із сірки й огню...» (Буття, 19:24, пер. І. Огієнка).

ком. Він був саме таким, яким його описав Заздрощі: найгіршим із семи демонічних князів. Справжнім монстром серед чудовиськ.

Мені не можна забувати, хто він. Адже він — один із нечестивих — один із безсмертних створінь, що викрадали душі для диявола, один із корисливих опівнічних істот, від яких бабуся застерігала нас із сестрою-близнючкою і ховала протягом усього нашого життя. І ось тепер я добровільно погодилася пошлюбитися з їхнім королем — князем Гординею, щоб покласти край прокляттю.

Металевий корсет, що мені подарував мій майбутній чоловік, став нестерпно холодним на крижаному повітрі. Шари темних блискучих спідниць були надто тонкими й легкими, тому не могли захистити мене від холоду. А взуття — то лише клаптики чорного шовку на тонкій шкіряній підшві.

Моїми венами заструменіла крига. Я не могла не думати про те, що це було якимось із нечестивих трюків для того, щоб налякати мене.

Клубки пари від мого дихання пливли перед очима, наче якісь привиди, неземні переслідувачі. Це було моторошно. О, свята Богине! Я й справді була в пеклі. Якщо демонічні князі не дістануться до мене першими, мене вб'є моя бабуся — Нонна Марія. Особливо, якщо вона дізнається, що я продала душу Гордині. Кляті кістки! Самому дияволу.

Я згадала сувій, що зв'язував мене з двором «Гординя». Повірити не могла, що підписала угоду власною кров'ю. Попри нещодавню впевненість у своєму плані потрапити у цей світ і помститися за сестру, стоячи тут, я почувалася зовсім невідготовленою.

Це «тут» не надто було схоже на помешкання котрогось із семи князів-демонів. Не знаю чому, але